



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 33/04-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. februára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť ECA-ECONOMY, spol. s r. o., Košice, Hlavná 82, zastúpenej advokátkou Mgr. R. S., K., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Ntv 19/02 a Krajskou prokuratúrou Košice v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kv 14/02, a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť ECA-ECONOMY, spol. s r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

### **O d ô v o d n e n i e :**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2004 doručená sťažnosť ECA-ECONOMY, spol. s r. o., Košice, Hlavná 82 (ďalej len „sťažovateľka“) zastúpenej advokátkou Mgr. R. S., K., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Ntv 19/02 a Krajskou prokuratúrou Košice (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kv 14/02.

Sťažovateľka tvrdí, že k porušeniu jej uvedených práv došlo nasledovným, ňou opísaným a z príloh sťažnosti vyplývajúcim skutkovým stavom. Sťažovateľka je právnickou osobou, ktorej predmetom činnosti sú aj nákup, predaj a požičiavanie zbraní pre poľovné a športové účely, nákup a predaj streliva pre poľovné a športové účely, veľkoobchod a maloobchod s poľovníckymi potrebami, sprostredkovanie v oblasti obchodu a služieb. V januári 2002 uzavrela sťažovateľka s V. F. ako vlastníkom zbraní 29 sprostredkovateľských zmlúv, v ktorých sa zaviazal zabezpečiť predaj jednotlivých špecifikovaných zbraní tretím osobám. Sťažovateľka prevzala zbrane v deň uzavretia zmlúv od manželky V. F. na jeho pokyn. Po prevzatí zbraní sa sťažovateľka a V. F. dohodli, že sťažovateľka uvedené zbrane odkúpi od V. F., ktorý vraj zmluvu o predaji zbraní ústne akceptoval 15. februára 2002 a písomne bola táto zmluva uzavretá 22. februára 2002. Sťažovateľka tvrdí, že vykonala „právnou úpravou vyžadované záznamové a evidenčné úkony“.

Dotknuté zbrane boli uznesením krajskej prokuratúry sp. zn. 1 Kv 14/02 z 2. mája 2002 zaistené podľa § 47 ods. 1, 2 a 4 Trestného poriadku „na uspokojenie nároku poškodených klientov Horizont Slovakia, a.s., Košice a B.M.G. Invest, s.r.o. Košice, na náhradu škody spôsobenej trestným činom podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona“ ako majetok obvineného V. F. Proti rozhodnutiu o zaistení majetku podali sťažnosť V. F. a sťažovateľka. Okresný súd uznesením sp. zn. 4 Ntv 19/02 z 25. marca 2003 zrušil uznesenie krajskej prokuratúry sp. zn. 1 Kv 14/02 z 2. mája 2002 a uložil krajskej prokuratúre, aby vo veci znova konala a rozhodla. Dôvodom zrušenia uznesenia krajskej prokuratúry bola nepreskúmateľnosť a nedostatok podkladov.

Krajská prokuratúra uznesením sp. zn. 1 Kv 14/02 z 11. apríla 2003 opätovne rozhodla rovnakým výrokom o zaistení dotknutých zbraní. Uznesenie však odôvodnila aj ďalšími skutočnosťami svedčiacimi v prospech toho, že vlastníkom zaistených zbraní je V. F., a to hlavne tým, že konateľ firmy sťažovateľky podpísal 3. mája 2002 zápisnicu o prevzatí zaistenej veci, v ktorej je uvedené, že vlastníkom dotknutých zbraní je V. F., zápisnicou o podaní vysvetlenia Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru, inšpekčného

odboru Košice, z 8. augusta 2002, kde V. F. použil formuláciu, že zbrane „mu boli“ zaistené a aj tak sa ich chcel zbaviť, ako aj problematickými okolnosťami a nejasnou dobou vypracovania a podpisu kúpno predajnej zmluvy z 22. februára 2002 medzi V. F. a sťažovateľkou. Proti tomuto uzneseniu podali obhajca V. F. a sťažovateľka sťažnosť, ktorú okresný súd uznesením sp. zn. 4 Ntv 19/02 zo 6. novembra 2003 zamietol ako nedôvodnú. Okrem argumentov uvedených v napadnutom uznesení krajskej prokuratúry svoj záver oprel aj o znalecký posudok Kriminálnicko-expertízneho ústavu Policajného zboru Bratislava, ktorý vylúčil pravosť podpisu V. F. na kúpnej zmluve z 22. februára 2002.

Sťažovateľka tvrdí, že kúpnu cenu V. F. riadne zaplatila, čo preukazuje kópiou potvrdenia.

Sťažovateľka tvrdí, že dotknuté zbrane sú jej vlastníctvom a boli jej nielen odňaté z držby, ale bola aj zbavená ich vlastníctva, keď štátne orgány na základe nepreskúmateľných dôvodov došli k záveru, že sú vlastníctvom V. F. Sťažovateľka zvlášť namieta, že „Ak všeobecný súd vykonal dôkaz, ktorý mohol obsahovať zistenie významné pre rozhodnutie o zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, bol ho povinný podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR vykonať tak, aby účastník konania v súlade so zákonom ustanoveným postupom, mal možnosť sa k nemu aj vyjadriť“.

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho práv podľa čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 48 ústavy, zrušil uznesenie okresného súdu sp. zn. 4 Ntv 19/02 zo 6. novembra 2003 a uznesenie krajskej prokuratúry sp. zn. 1 Kv 14/02 z 11. apríla 2003, prikázal okresnému súdu a krajskej prokuratúre obnoviť stav pred porušením jej práv a vydať jej uvedených 29 kusov zbraní a priznať jej náhradu trov konania. V sťažnosti je od ostatného textu jasne odlišený návrh výroku rozhodnutia ústavného súdu (petit). Mimo petitu sťažovateľka uvádza aj údajné porušenie niektorých ďalších ustanovení ústavy, Listiny základných práv a slobôd a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Viazanosť ústavného súdu návrhom [§ 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“)] sa vzťahuje zvlášť na petit sťažnosti. Preto ústavný súd rozhodoval len o tých právach, ktoré sťažovateľka uviedla v petite sťažnosti, a ostatné považoval za súčasť jej argumentácie.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či nie je podaná oneskorene, niekým zjavne neoprávneným, či nie je neprípustná, či má zákonom predpísané náležitosti ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy teda znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľkiných práv len vtedy, keď sa sťažovateľka nemohla v minulosti, nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ich ochrany pred iným súdom.

V okolnostiach prípadu sťažovateľka namieta, že k porušeniu jej práv došlo zaistením jej majetku v trestnom stíhaní inej osoby (V. F.), pričom orgány činné v trestnom konaní (okresný súd a krajská prokuratúra) vyslovili, že ide o majetok V. F. Zaistenie majetku pre potreby trestného konania nie je definitívnym, ale len dočasným rozhodnutím o nakladaní s týmto majetkom. O tom, ako sa so zaisteným majetkom definitívne naloží, ešte budú konať všeobecné súdy a v konaní pred nimi bude môcť sťažovateľka uplatniť svoje vlastnícke právo. Zároveň sa môže sťažovateľka v občianskoprávnom konaní kedykoľvek domáhať rozhodnutia o tom, že dotknuté zbrane sú jej vlastníctvom, a nie vlastníctvom V. F.

Ústavný súd trvale zastáva právny názor, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, keď je ich rozhodnutie prejavom svojvôle. V okolnostiach prípadu nemožno uznesenie okresného súdu 4 Ntv 19/02 zo 6. novembra 2003 pokladať za

prejav svojvôle. Okresný súd reagoval na podstatné argumenty sťažovateľky uvedené v jej sťažnosti proti uzneseniu krajskej prokuratúry 1 Kv 14/02 z 11. apríla 2003 a dostatočne zdôvodnil svoje uznesenie. Pri posudzovaní dostatočnosti zdôvodnenia uznesenia okresného súdu ústavný súd zohľadnil, že ide o uznesenie dočasnej povahy o zaistení majetku, a nie o konečné rozhodnutie vo veci samej.

Pokiaľ sťažovateľka namieta nemožnosť vyjadriť sa k dôkazu, ku znaleckému posudku, tak aj túto možnosť bude mať v ďalšom, či v ďalších súdnych konaniach. Právo na súdnu a inú právnu ochranu, ktorého súčasťou je i právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, je „výsledkové“, to znamená musí mu zodpovedať proces ako celok a jeho prípadné pochybenia v jednom štádiu môžu byť napravené v ďalšom konaní.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2004